

merila. Prikazuje markirane poti in drugo potno omrežje, turistične in gostinske objekte, planinske postojanke in druge znamenitosti. Obsega območje olimpijskih iger (vzhodni del) z vrhovi Bjelašnice, Treskavice, kanjonom Neretve, Rakitnice, delom sarajevske kotline in območjem Boračkoga jezera. Kdor se bo podal v to gorovje, mu bo prepotraben pripomoček. Če sem prav seznanjen, je to prva karta take kvalitete izven SR Slovenije.

Peter Svetik

Nov zemljevid Šiše Pangme

Na Kitajskem so lani natisnili in izdali nov zemljevid. Gre za »Regionalno karto Mount Xixabangma« v merilu 1:50.000, ki zajema ozemlje 28 × 45 kilometrov od ledenika Langtang v jugozahodnem vogalu do doline Hangpu na severovzhodu. Zasnovana je na fotogrametrijski metodi, na njej pa so vrisane plastnice po 20 metrov ter zelo podrobne strukture skalovja in zemeljske površine nasploh. Na nesrečo pa so geografska imena dokaj skopaja. Višine na tej karti se precej močno razlikujejo od tistih, ki ji poznamo od prej. Glavni vrh Šiše Pangme, ki je bil na prejšnjih kartah označen z višino 8013 ali 8046 metrov, je na tej karti visok 8027 metrov, Osrednji vrh 8009 metrov in Zahodni vrh Šiše Pangme, na katerega sta kot prva leta 1987 splezala J. Kukuczka in A. Hajzer, 7966 metrov.

J. N.

društvene novice

In memoriam: Stane Hudnik

Ob zadnjem slovesu, ob slovesu na koncu življenjske poti čudovitega planinca, pionirja slovenskega alpinizma in gorskega reševalstva Staneta Hudnika, naj razgrnem nekaj drobcev njegove življenjske poti, in to drobcev z njegove srečne in bogate živ-

ljenjske poti — življenja in dela za planinstvo.

Stane, star 13 let, že stoji s svojim starejšim bratom na vrhu Triglava, na čaščeni gori, ki ga je tako prevzela, da je ostal zvest goram célo svoje življenje.

Pri petnajstih letih je bil sprejet v TK Skalo, v plezalsko družino mladih zagna-

nih intelektualcev, ki je v dveh desetletjih obrnila mnogo strani v zgodovini slovenskega planinstva in alpinizma.

V letu 1924 je v navezi z Vladimirjem Topolovcem, Slavkom Prevcom in Stankom Skokom potegnil prvenstveni vzpon v severni steni Planjave z varianto naravnost na vrh in v isti družbi preplezal še severno steno Skute, Turske gore, Rinke in greben do Skute.

Že dve leti kasneje je v navezi z Edom Deržajem prvi ponovil slovito smer Debelak-Tominšek v severni steni Špika, v družbi Slavka Prevca pa splezal prvenstveno v vzhodnem delu severne stene Travnika. Temu sledijo še mnoge prvenstvene ture in več ponovitev, kot so severna stena Škrlatic, Razorja in Prisojnika, Hornova smer v Jalovcu, Slovenska in Nemška smer v severni steni Triglava.

Naštel sem samo vidnejša pota in puščam ob strani vsa druga, ki so stakala Hudnikovo izredno pestro alpinistično življenje. Kot vodnik je vodil po Julijskih Alpah angleške skupine, po Slovenski smeri na Triglav pa Amerikanca Hilda Cooka, ki ga je k nam napolnila miss Copelandova, katero je pozimi, za novo leto, vodil v družbi Slavka Prevca kot prvo žensko na Triglav.

To turo je čudovito opisala ta neizmerna ljubiteljica naših gora v svoji knjigi »Čudovite gore«.

Takole opisuje njihovo prvo noč v drvarski koči v Kotu:

»Pogledala sem svoja tovariša, tedaj sta se videla bolj dvojčka Petra Pana, ne pa kot Jupitrova otroka Polux (Prevec) in Kastor (Hudnik). Morda sta bila res oboje, samo v različnih svetovih.

Žehteče vroče je bilo v tej koči, a prijetno. Vstali smo malo pred 6. uro. Vsaj Polux in jaz sva vstala, Kastor pa se ni hotel zbuditi, dokler ni zvedel, da tega jutra z zajtrkom v postelji ne bomo postregli. Oba sta bila gotovo podobna otrokoma v gozdu, ko sta rekla, da ne bo to jutro nobenega umivanja in da tudi pomivali ne bomo, kakor je to sicer z nekakšnim jutranjim obredom po zajtrku navada. Odšli smo, preden je napolčil dan. Polux je hodil prvi, nato sem v vrsti hodila jaz, Kastor pa zadnji s skrbnim očesom za mojo varnost...«

O istem dogodku Stane Hudnik v članku »Nekaj spominov« v Planinskem vestniku govori v njemu lastnem jeziku:

»Prespali smo v drvarski bajti v Kotu. Ponoči naju je zbudilo nekakšno petje. Pogledava proti vhodnim vratom, bila so na stežaj odprta. Pred vrati je stala v mesečini miss Copeland in prepevala stare kelt-ske pesmi. Vrata je odprla na stežaj zato, da je po starem škotskem običaju spustila v hišo novo leto. Za naju, zaspana

Kranjca, pa je bilo bolj važno spanje po naporni hoji...»

Leta 1932 je Stane Hudnik kot član osrednjega odbora SPD prevzel funkcijo načelnika GRS in jo opravljal tri leta. Ustanovil je več reševalnih postaj, uvedel je tudi »reševalni dinar« v vseh planinskih kočah. Sodeloval je skoraj pri vseh alpinističnih in planinskih nesrečah, tako pri reševanju Lanarčiča, dr. Klementa Juga, Vladimirja Topolovca, Herberta Brandta in Ernesta Bračiča, Sandija Vizjaka in v veliki nesreči pod Storžičem v marcu 1937. V že omenjenem članku »Nekaj spominov« v Planinskem vestniku Hudnik piše s tridimi realnimi besedami:

»Ko smo prinesli dr. Klementa Juga na pokopališče v Dovje, smo se oglasili pri župniku Aljažu. Vprašal je, kdo bo plačal pokop. Ker ni bilo nobenega svojca (brat iz Solkana zaradi potnega lista ni mogel takoj priti), smo sami izkopal grob in ga tudi zagrebli. Pri župniku Aljažu smo zato dobili vsak po en malinovec, nato pa odšli spat v Mojstrano...»

In dalje: »Sandija Vizjaka smo našli v velikanskem plazju pod Planjavo v Sukalniku kot iglo v senu. Po dolgotrajnem iskanju in sondiranju sem z lesenim drogom vrh plazju »žoknil v sneg« in zadel na mehki predmet. Bil je Sandi.«

Član GRS je bil celih trideset let.

Stane Hudnik je spadal tudi med naše prve turne smučarje. Bil je s smučmi na vrhovih od Črne prsti do Krna, od Kanjavca do Draških vrhov in do Debele peči. S smučmi je prišel tudi na vrh Stola. Stopil je tudi prek meja in se povzpел na Braithorne (s smučmi), na Grossglockner, Sonnblick, Annkogel in Wiesbachhorn. Deloval je tudi zelo zavzeto v planinski organizaciji kot odbornik osrednjega odbora SPD, bil gospodar Vodnikove kočice in Doma na Kredarici. Planinsko življenje mu je prekinil okupator, golgota svojega življenja je preстал v Dachauu.

Po osvoboditvi je dobil stik s planinci v Celju, kamor ga je zanesla službena pot. Tu sem ga kot mlad odbornik PD Celje spoznal tudi sam. Ves zavzet z mnogimi izkušnjami se je zagnal v obnovitvene in gradbene naloge v Logarski dolini, na Korošici, Okrešlju, Raduhi, na Golteh in na Celjski koči.

Želimo, da bi bil Planinski vestnik ukrojen po meri čim številnejših slovenskih planincev. Zato vas prosimo za sodelovanje: napišite nam, kaj vam je v PV všeč in kaj vas v njem moti, da bomo skupaj oblikovali čim prijetnejše slovensko planinsko glasilo.

Stane Hudnik nam je bil s svojo gospodarsko razgledanostjo in strokovnim sodelovanjem vselej na voljo in za zgled. Prispeval je izjemno veliko k napredku slovenskega planinstva. Hvaležni smo mu za vse, predvsem pa za njegovo prijateljsko sproščenost, dobrodušnost in optimizem.

Hvaležni smo mu za prijateljsko sodelovanje za isto stvar, to je za planinstvo: to je največja sreča, ki človeka v življenju lahko doleti.

Naj v slovo dragemu prijatelju in sodelavcu ponovim besede našega velikega pisatelja Iva Andriča, ki je dejal, da resnično umre samo tisti človek, ki ga vsi pozabijo.

Stane ne bo pozabljen. V zgodovini slovenskega alpinizma in planinstva bo zapisan za vse čase.

Kadar bom pogledal v nebo v jasni noči in bom zagledal svetlobo ozvezdja Dvojčkov, se bom spomnil Kastorja iz knjige »Čudovite gore« Miss Copelandove.

Dušan Gradišnik

V kraljestvu nomadskih Tuaregov

V Hoggar, pretežno gorato prostranstvo na jugu Sahare, ki po površini dvakrat presega velikost Jugoslavije, smo se 14. januarja odpravili štirje alpinisti z Jesenic: Benjamin Ravnik, Klemen Volontar, Tadej Pušavec in Jože Uršej. Pridružili so se nam še Slavko Klinar iz AO Gorje, Marta Zupan in Aleš Ježek iz AO Radovljica, dva alpinista iz AO Kozjak-Maribor, alpinistična pripravnica iz Kroke, brez plezalskih načrtov pa še študentka z Jesenic in novinarka iz Ljubljane. Slednja je s svojim znanjem francoščine in komunikativnostjo skrbela, da smo potovali z avtobusi od oaze do oaze praktično brez težav kljub veliki gneči za vozovnice.

Do mesta Tamanrasseta, ki je nekaj več kot 2000 kilometrov oddaljeno od glavnega mesta Alžirije, smo prispeli v štirih dneh, kar je za tamkajšnje razmere izredno hitro. Od tod smo se z najetimi terenskimi vozili odpeljali v najvišji predel Hoggarja Atakor z najvišjim vrhom Takotom (2918 m), ki pa plezalsko ni zanimiv. Utaborili smo se na ravnici med gorami, ki so ponujale najlepše vzpone. Stene so do 350 metrov visoke, kamnita sestava pa je bila za nas nekaj povsem novega — na kristalinski granitni podlagi zapečena lava, ki pa se je skoraj povsod izkazala za zelo kompaktno. Plezanje, predvsem v severni steni južnega Tekonlaga, je izreden užitek. Med plezanjem prehajaš iz zajed v kamine in skozi preduhe spet v čudovito razčlenjene plošče. Na vrhu pa si za nameček poplačan še z brezmej-